

људских права и равноправност жена у Ирану због чега је добио отказ. Након тога, држао је часове креативног писања и књижевне теорије, најпре у кући својих пријатеља, а потом у подруму своје куће. Због азерског порекла, често је био затваран и мучен за време ауторитарне владе шаха Резе Пахлавија, али и након Исламске револуције и успостављања још окрутнијег теократског режима ајатолаха Хомеинија. Био је приморан да напусти Иран (1996) и пресели се у Америку где је сарађивао с Артуром Милером, Аленом Гинзбергом, Куртом Вонегатом, Филипом Ротом и многим другим песницима и писцима. Објавио је преко педесет књига поезије, прозе и књижевне критике.

Емануел Бов (*Emmanuel Bove*; 1898, Париз – 1945, Париз), рођен је као Емануел Бобовников. После *Мојих пријатеља* (*Mes amis*; српски превод 2020, „Службени гласник”), објавио је још тридесетак романа и књига приповедака: међу њима се издвајају роман *Арман* (*Armand*; српски превод 2021, „Службени гласник”) и путопис *Бекон-ле-Бријер* (оба из 1927). Након немачке окупације Француске принципијелно је одбио да објављује и емигрирао у Алжир, у нади да ће се пребацити у Лондон. Вратио се у Париз 1945. и, мало пре него што ће изаћи *Клојка* (*Le riège*), роман посвећен вишијевској Француској, умро од болести и исцрпљености. После смрти је заборављен. За каснију судбину његовог дела у Француској заслужан је пре свега драмски аутор Ремон Кус, који је седамдесетих иницирао поновно објављивање Бововог опуса код издавача „Фламарион”. У ширим оквирима постао је познат осамдесетих, након што је Петер Хандке превео *Моје пријатеље* на немачки (1981), те када је објављен енглески превод Џенет Лоут (1986).

Аријана Божовић (Београд), дипломирала је на Одсеку за англистику Филолошког факултета у Београду. Објавила је преводе прозе Форда Медокса Форда, Грејама Грина, Елија Визела, Џ. М. Куција, Пенелопи Фицџералд, Џона Банвила, Џенет Винтерсон,

Ијана Макјуана, затим преводе поезије Вилијама Карлоса Вилијамса, В. Х. Одена, Адријен Рич, В. Г. Зебалда и Теда Хјуза. Добила је награду „Милош Н. Ђурић” 2003. за превод романа Ијана Макјуана *Искуљење* и награду „Михајло Ђорђевић” 2007. за превод Макјуеновог романа *Субоја*. Живи у Београду.

Тихомир Брајовић (1962, Подгорица), редовни професор на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима Филолошког факултета у Београду. Бави се књижевном историјом, критиком и теоријом књижевности. Објављене књиге: *Контроверзни мешањски* (1992), *Поетика жанра* (1995), *Речи и сенке* (1997), *Од мешаfore до џесме* (1998), *Теорија џесничке слике* (2000), *Облици модернизма* (2005), *Идентично различито* (2007), *Крајња историја преобила* (2009), *Заборав и џонављање* (2009), *Фикција и моћ* (2011), *Компаративни идентитети* (2012), *Нарцисов џарадок* (2013), *Грозница и џодви* (2015), *Педагошка фикција* (2019), *Тумачење лирске џесме* (2022), *Неозбиљности* (2022) и *Ојклада с временом* (2023). Живи у Београду.

Томислав Брлек (1971, Загреб), дипломирао је енглески језик и књижевност те шпански језик и књижевност на Филозофском факултету у Загребу, где је и запослен од 1996. године, прво на Одсеку за англистику, а од 2000. на Катедри за опћу повијест књижевности Одсека за компаративну књижевност. На истом је факултету стекао магистратуру и докторат из историје књижевности. У међународним и домаћим стручним часописима објавио више радова из подручја историје и теорије књижевности. Члан је Хрватског друштва филмских критичара, Друштва књижевних преводилаца те председник Хрватског семиотичког друштва. Члан је уредништва магазина за извођачке уметности *Фракција* те сауредник часописа за културу *15 гана*. Живи у Загребу.

Каролина Ватроба (*Karolina Watroba*), докторирала је на Факултету за модерне језике

Оксфордског универзитета. Чланица је комитета истраживачког програма *Oxford Comparative Criticism and Translation*. Објавила је студију *Mann's Magic Mountain: World Literature and Closer Reading* (2022). Бави се темама савремене књижевности, филма и критичке теорије у оквирима осам европских језика и шире, с фокусом на немачком, енглеском и пољском.

Радмила Гикић Петровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Ошворише Јеленине ѓрозоре* (1978), *Намасце, Индијо* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој јори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разговори о Индији* (1989), *Прејиска Милице Стојадиновић Српкиње са савременицима* (1991), *Искуства ѓрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене ѓрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У ѓошрази за главним јунаком* (2003; приче), *Српкињин круј кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милице Стојадиновић Српкињи), *Библиоѓрафија радова о Милице Стојадиновић Српкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Индијо* (2008), *Живош и књижевно дело Милице Стојадиновић Српкиње* (2010), *Сћара ѓрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А ѓе је Чехов? – разговори о ѓрози* (2015), *Вијетнам и девет змајева* (2016), *Кришика ѓамћења* (2017), *Кубанске ѓријашељице* (2020) и *Дневник Анке Обреновић (1836–1838)* (2021). Добитница је награда: „Слободна Војводина“, „Искра културе“, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос“, „Медаља културе за очување културног наслеђа“, „Љуба Ненадовић“. Живи у Новом Саду.

Дејвид Дамрош (*David Damrosch*; 1953, Bar Harbor, SAD), амерички историчар књижевности, професор компаративне књижевности на Универзитету Харвард и директор харвардског Института за светску књижевност, који је основао 2010 године. Члан је Америчке академије за науку и уметност.

Студирао је на Јејлу, где је и докторирао. Од 1980. до 2009, када је прешао на Харвард, предавао је на Универзитету Колумбија. Био је председник Америчког удружења за компаративну књижевност. Објавио је књиге: *What Is World Literature?* (2003), *The Buried Book: The Loss and Rediscovery of the Great Epic of Gilgamesh* (2007), *How to Read World Literature* (2. изд. 2017), и *Comparing the Literatures: Literary Studies in a Global Age* (2020). Главни је уредник шестотомних Лонгманових антологија британске и светске књижевности. Године 2023. добио је Балцанову награду.

Александра Жежељ Коцић (1977, Београд), завршила основне, мастер и докторске студије на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Члан је Хемингвејевог друштва (САД), Фиццералдовог друштва (САД) и Удружења за англоамеричке студије Србије. Научни сарадник у области језик и књижевност – Институт за књижевност и уметност у Београду. Запослена као професор енглеског језика и књижевности у Филолошкој гимназији у Београду. Књиге: *Normative Masculinity and Its Subversion in Tennessee Williams' World and Style* (2016), *Хемингвеј и рог: ѓисац у мрежи ѓеорије* (2018), *Песник и јеган чишалац: олеги о ѓоезији и ѓрози Драћана Лакићевића* (2020), *Збирка лејширова: олеги о аћлоамеричкој књижевности* (2021), *Ваљаревић у дијалоу* (2022). Живи у Београду.

Немања Каровић (1989, Београд), асистент је на предмету *Увод у шумачење књижевности* на Факултету за образовање учитеља и васпитача. Докторирао је Филолошком факултету у Београду на теми *Трећа генерација српској ѓослерашћој модернизма* (*Љубомир Симовић, Бранислав Пешировић, Машија Бећковић*). Учествоје на научним скуповима и пише књижевну критику. Сарадник је на курсу *Историја српске културе* у организацији Министарства просвете, науке и технолошког развоја и Научно-образовно-културног центра „Вук Караић“ у Тршићу.

Викторија Кромбхолц (1982, Нови Сад), докторирала је на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду, где ради као лектор. Објавила је студију *Плес њо жици: њол, род и иденџиџиџи у романима Тони Морисон* (2010) и, заједно с Аријаном Лубурић Цвијановић и Бојаном Вујин, *Out of Bounds: Transgressivity in Poetry, Drama and Fiction* (2023). Живи у Новом Саду.

Аријана Лубурић Цвијановић (1977, Нови Сад), предаје књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Бави се савременим постколонијалним, космополитским и трансгресивним стваралаштвом. Ауторка је књига *Ружди и море љрича: Елеменџи фанџасџиџе у љрози Салмана Руждија* (2007), *Инасјер/ауџасјер: Иденџиџиџи у савременом љосџколонијалном роману* (2018) и, заједно с Викторијом Кромбхолц и Бојаном Вујин, *Out of Bounds: Transgressivity in Poetry, Drama and Fiction* (2023). Са Владиславом Гордић Петковић приредила је збирку *Нова лица свеџске књижевносџи: есеји о љосџколонијалној лиџераџури и кулџури* (2012). Научне радове објављивала је, између осталог, у часописима *Critique: Studies in Contemporary Fiction* (Routledge), *LIT: Literature Interpretation Theory* (Routledge), *Contemporary Women's Writing* (Oxford University Press), *Књижевна исџорија, Кулџура и Наслеђе*. Живи у Новом Саду.

Данкан Макол Чесни (*Duncan McColl Chesney*; 1974), професор компаративне књижевности на Одсеку страних језика и књижевности Националног тајванског универзитета у Тајпеију. Докторирао је компаративну књижевност на Универзитету Јејл и објављивао је чланке о Прусту, Фокнеру, Џојсу, Бекету, Кафки, Куцију, и на разне теме у области филмских студија. Његова прва књига *Silence Nowhen: Late Modernism, Minimalism, and Silence in the Work of Samuel Beckett*, објављена је 2013, а друга, *Serious Fiction: J. M. Coetzee and the Stakes of Literature*, изашла је 2016.

Роберт Макфарлан (*Robert Macfarlane*; 1976, Оксфорд, Велика Британија), аутор је књига

и текстова о путовањима и природи и књижевни критичар. Завршио је студије на колеџима Пемброук и Магдален у Кембриџу, односно Оксфорду, а тренутно предаје на колеџу Емануел у Кембриџу. Добитник је неколико престижних награда.

Јелена Мандић (1986, Сребреница, БиХ), дипломирала је на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Завршила је мастер студије енглеског језика и књижевности на Филолошком факултету у Београду. Тренутно је на трећој години докторских студија језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише поезију и кратку прозу, преводи са енглеског и персијског језика. Живи и ради у Новом Саду.

Тијана Матијевић (1978), након студија књижевности у Београду и источноевропских студија у Болоњи докторирала је на Универзитету Мартин Лутер у Халеу тезом *From Post-Yugoslavia to the Female Continent: A Feminist Reading of Post-Yugoslav Literature* (2020). До 2023. била је спољна сарадница и предавачица на одселима славистике Универзитета Фридрих Шилер у Јени и Мартин Лутер у Халеу. Истражује континуитете између југословенске и постјугословенске књижевности и културе, питања естетике и идеологије, алтернативну (авангардну, феминистичку, леву) историју. Бави се превођењем (немачки превод романа *Пси и осџали* са Марије Алпреман, 2023), повремено књижевном критиком, а од 2022. године је чланица жирија Награде „Биљана Јовановић”.

Жељко Милановић (1975, Крагујевац), студије српске књижевности завршио је на Филозофском факултету у Новом Саду где је и магистрирао (2006) и докторирао (2010). До сада је објавио књиге *Advocatus diaboli. Оилеги из књижевносџи* (2005), *Ог слика о Друџомере ка љоеџиџи. Сџваралашџиво Драџуџина Ј. Илића* (2009), *Два љисца и Друџи* (2012) и *Књижевносџи и иденџиџиџи. Између љоџчињеносџи и слободе* (2016), као и већи број научних студија. Бави се проучавањем српске, хрват-

ске и македонске књижевности деветнаестог и двадесетог века као и имаголошким истраживањима. Запослен је на Филозофском факултету у Новом Саду.

Светлана Младенов, историчарка је уметности, ликовна критичарка и кураторка. Ауторка је многих ликовних манифестација, изложби, фестивала, акција, догађаја, сусрета, радионица... Њени многобројни текстови о савременој уметности објављени су у књигама, монографијама, каталозима, часописима, дневној штампи. Од 1997. до 2004. била је директорка Галерије савремене уметности и Центра за културу у Панчеву, а од 2007. до 2015. кустоскиња Музеја савремене уметности Војводине у Новом Саду. Чланица је АИСА, УЛУПУДС-а, Друштва историчара уметности Србије и оснивачица Асоцијације за визуелну уметност и културу ВИСАРТ. Као кустоскиња-сарадница радила на пројекту Павиљон Србија – Раша Тодосијевић: Светлост и тама симбола на 54. Венецијанском бијеналу. Живи у Новом Саду.

Лидија Мустеданагић (1964, Београд), магистрала српску књижевност, пише књижевну критику, бави се музеолошком делатношћу. Објављене и приређене књиге: *Грошески брeвијар Борислава Пекића* (2002); приредила *Нови Сад, земљи рај* и *Нови Сад, земљи рај 2* (2003–2004, коаутор Сава Дамјанов), *Изабрани есеји* (2007) и *Изабране драме* (2007) Борислава Пекића, *Библиографија Рада војвођанских музеја 1–36 / Рада Музеја Војводине 37–50, 1952–2008* (2008, са Драгом Његованом); објавила *Водич кроз музеје и галерије Војводине* (2002) и *Музеји и галерије Новог Сада и Војводине* (2006, са Владимиром Митровићем). Сарадник на пројектима Матице српске: *Биографски речник Мајице српске* и *Лексикон њасаца Југославије*. Живи у Новом Саду.

Катарина Пантовић (1994, Београд), основне и мастер студије завршила је на Одсеку за компаративну књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду, где

је тренутно на докторским студијама. Тренутно ради на Институту за књижевност и уметност у Београду. Пише и објављује књижевну критику, есејистику, научне радове и поезију у периодици, научним зборницима и на интернет порталима. Објавила је песничке збирке *Унутрашње невреме* (2019) и *Ришвал пред сјавање* (2022), као и студију *Актуелна чишњања Кафкиној дела* (2023). Песме су јој превођене на немачки, шпански, француски и словеначки језик. Живи и ради у Београду.

Здравко Петровић (1981, Бечеј), дипломирао је, магистрирао и докторирао на Одсеку за српску књижевност и језик Филозофског факултета у Новом Саду. Објавио је студију *Креативни хаос „Бурлеске јосифодина Перуна боја прома“* (2011). Живи у Бечеју.

Саша Радојчић (1963, Сомбор), дипломирао је филозофију на Филозофском, магистрирао на Филолошком факултету, а докторирао је на Филозофском факултету у Београду. Предаје на Факултету ликовних уметности у Београду. Пише поезију, критику, есеје и преводи са немачког. Књиге песама: *Узалуд снови* (1985), *Камерна музика* (1991), *Америка и друје њесме* (1994), *Елеџије, ноћтурне, еџице* (2001), *Чешири јођишња доба* (2004), *Cyber zen* (2013), *Дује и крајке њесме* (2015), *То мора да сам шакође ја* (2020), *За вајстру надлежна је душа* (изабране песме, 2022), *Тобојан* (2023) и *Глад за њесмом* (изабране песме, 2023). Роман: *Дечак са Фанара* (2022). Књиге критика, есеја и студија: *Провидни анђели* (2003), *Поезија, време бугуће* (2003), *Нишња и ѡрах – анѡројолошки ѡесимизам Сѡеријиној Даворја* (2006), *Сѡајање хоризонаѡа – ѡеснишѡво и инѡерѡреѡација ѡеснишѡва у филозофској херменеуѡици* (2010), *Разумевање и збивање – основни чиниоци херменеуѡичкој искуѡтва* (2011), *Увод у филозофију уметноѡи* (2014), *Реч ѡосле* (2015), *Једна ѡесма – херменеуѡички изѡређи* (2016), *Слике и реченице* (2017), *Ојледало на ѡијаци Бајлони : ојлеђи о срѡском неоверизму* (2019) и *Уметноѡи и сѡварноѡи* (2021). За поезију је добио награде „Бранко

Гопић”, „Бура Јакшић” и „Ленкин прстен”; за књижевну критику Награду „Милан Богдановић”; за целокупно песничко дело Дисову награду, Змајеву награду и Награду „Десанка Максимовић”. Живи у Сомбору.

Иван Радосављевић (1969, Јагодина), дипломирао је светску књижевност на Филолошком факултету у Београду. Од 1994. до 1999. радио је као уредник у књижевном часопису *Реч*, а од 1999. до 2013. као уредник у издавачкој кући „Стубови културе”. Пише књижевну критику, преводи с енглеског, француског и шпанског језика. Објавио је књигу књижевних критика *Будно око – Из савремене српске прозе* (1999). Живи у Београду.

Евелина Рудан (1971, Пула), објавила је збирке *Све ча ми раби овеја пролића* (2000), *Посљедња шойла ноћ* (2002, заједно са Слађаном Липовцем и Денисом Перичићем), *Увјерљив врш/Convincing Garden* у електронском облику (превод Хана Дада Банак, 2003), *Бреки и ћуки* (2008), *Присјојне ијшице* (2008) и *Смиљко и ја си махнемо* (2020, 2. изд. 2021) те сликовницу (заједно с илустратором Свеном Неметом) *Краљевићев сан* (2010). За рукопис збирке *Бреки и ћуки* добила је Награду „Драго Герваис” 2007, за збирку песама *Смиљко и ја си махнемо* добила је Награду „Фран Галовић” (2020), бијеналну Награду „Иван Горан Ковачић” (2021), Награду за књижевност ХАЗУ (2021), Награду „Тин Ујевић” (2021) и Награду „Драго Герваис” за књигу (2021). Заступљена је у више антологија и прегледа савремене хрватске поезије, а песме су јој превођене на словеначки, чешки, енглески, немачки, шпански, италијански, румунски, низоземски и бугарски језик. Предаје на Одсеку за кроатистику загребачког Филозофског факултета. Бави се усменим жанровима, интертекстуалним (и интермедјалним) везама писане и усмене књижевности, културним памћењем и читањем књижевности и културе из перспективе афективног обрта. За научну студију *Виле с Учке. Жанр, контекст, изведба и наднаравна бића предаја* (2016) добила је награду Филозофскога

факултета 2017. године. Радила је у Пазинском колегију – класичној гимназији и издавачком подuzeћу „Јосип Турчиновић д.о.о.” у Пазину. Живи у Загребу.

Бојан Савић Остојић (1983, Београд), дипломирао је француски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Мастер студије из компаративне књижевности завршио је у Ници. Сарађује са издавачким кућама као слободни преводилац. Аутор је бројних темата о француској књижевности 20. века, заступљених у књижевној периодици (Филип Жакоте, Жак Дипен, ОуЛиПо, Ремон Русел, Антонен Арто). Један је од уредника књижевног часописа *Ајон*. Аутор књига поезије: *Сиварање испине* (2003), *Тројуће* (2010), *Сивереорама* (2013), *Јерешички дајив* (2014), *Прскалица* (2019), као и прозних књига *Алеаџориј* (2013), *Погли погли њалми* (2016), *Пункт* (2017), *Нема оазе: луфшроман* (2018), *Нишња није ничије* (2020), *Варварин у Европи – швајцарска свеска* (2022) и *Време воде* (2023). Живи у Београду.

Милица Софинкић (1995, Госпођинци), дипломирала је на Одсеку за српску књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду, а потом мастерирала одбранивши рад „Писање и читање другости у *Књизи о Немачкој* и *Ембахадама* Милоша Црњанског”, који је објављен у едицији „Прва књига Матице српске” под насловом *Црњански – на међи власнишћој и страности* (2021). Докторске академске студије уписала је исте године на смеру Језик и књижевност (модул: Књижевност), такође на Филозофском факултету у Новом Саду. На свом матичном Одсеку од 2023. године има звање асистенткиње. Сарадница је и лекторка у Издавачкој делатности Културног центра Новог Сада. Лекторка је и чланица редакције Часописа за књижевност и теорију – *Поља*. Пише и објављује критику и научне радове. Области интересовања: теорија и методологија проучавања књижевности, теорија превођења, савремена светска и регионална књижевност.

Гајатри Чакраворти Спивак (*Gayatri Chakravorty Spivak*; 1942, Колката, Индија), америчка књижевна теоретичарка индијског порекла. Професорка на њујоршком Уневерзитету Колумбија. Постала је позната по енглеском преводу и критичком уводу у чувену Деридину студију *О грамајолоџији*, а њен се есеј „Могу ли потчињени да говоре?” (*Can the Subaltern Speak?*, 1988) сматра утемељитељским за постколонијалну теорију. Бавећи се у својим текстовима проблемима расе и рода, жестоко критикује империјализам и међународни универзализирајући феминизам. Њен је теоријски дискурс спој деконструкцијске стратегије читања и марксистичке и феминистичке критичке традиције. Најпознатија дела: *У групуим свећовима* (*In Other Worlds*, 1987), *Изван у прегавачком ѿоноу* (*Outside in the Teaching Machine*, 1993), *Кришка ѿосколонијалној ума* (*A Critique of Postcolonial Reason*, 1999), *Смрћ гисцијлине* (*Death of a Discipline*, 2003).

Тања Ступар Трифуновић (1977, Задар), дипломирала је на Филолошком факултету у Бањалуци. Објавила је шест књига поезије, књигу прича, два романа и графички роман *Море је било мирно* у сарадњи с Татјаном Видојевић (илустрације). Превођена је на енглески, шпански, бугарски, мађарски, немачки, пољски, словеначки, македонски, руски, чешки, дански, италијански и француски. Добитница је више награда за поезију и прозу, између осталих Награде Европске уније за књижевност (EUPL) 2016. за роман *Сашови у мајчиној соби*, награда „Ристо Ратковић” и „Милица Стојадиновић Српкиња” за најбољу књигу поезије за књигу песама *Размножавање домаћих животиња* и Награде „Златни сунцокрет” за најбољу књигу објављену у 2019. години на српском језику за роман *Ош како сам куйила лабуда*. Књига поезије *Змијштак* овенчана је Наградом „Васко Попа” 2022. године. Живи у Бањалуци.

Милица Ђуковић (1987, Панчево), дипломирала, мастерирала и докторирала на Катедри за српску књижевност са јужнословенским

књижевностима Филолошког факултета у Београду. Ради у Институту за књижевност и уметност у Београду, на научном одељењу „Српска књижевност и културна самосвест”. Приредила четири књиге, уредила два зборника научних радова. Пише научне радове, есеје, књижевну и научну критику.

Оана Фотаке (*Oana Fotache Dubălaru*), професорка теорије књижевности на Универзитету у Букурешту (Румунија). Предавала је и објављивала радове о модерној теорији књижевности, компаративној књижевности, историји књижевних идеја и студијама изгнанства. Учествовала је у неколико истраживачких пројеката у Румунији и иностранству, а члан је научних одбора часописа *România Orientale* (Италија), *Dacoromania litteraria* (Клуж-Напока) и *Annals of the University of Bucharest – Philology series*. Објавила је, између осталих, студије: *Divanul criticii. Discursuri asupra metodei în critica românească postbelică* (2009), *Moșteniri intermitente. O altă istorie a teoriei literare* (2013), *Harta și legenda. Mircea Cărtărescu în 22 de lecturi* (2022).

Мирза Халиловић (2005, Нови Пазар), завршава Гимназију у родном граду. До сада је режирао и монтирао четири документарна филма. Објављивао је у часопису *Сенш*. Похађа радионицу креативног писања Енеса Халиловића. У штампи је његова прва књига *Сшалакшшш и сшалашшш*.

Патриша Хајсмит (*Patricia Highsmith*; 1921, Форт Ворт, САД – 1995, Луцерн, Швајцарска), рођена је у Тексасу, одрасла и студирала у Њујорку. Светски успех постигла је 1950. с првим романом *Сшранци у возу* (*Strangers on a Train*), по којем је Алфред Хичкок снимео филм 1951. године. *Таленшовани ѿосшогин Рипли* (*The Talented Mr. Ripley*) објављен 1955. добио је награду *Edgar Allan Poe Scroll*. Њен опус обухвата укупно двадесет два романа, између осталих: *Deep Water* (1957, такође екранизован 2022), *This Sweet Sickness* (1960), *The Cry of the Owl* (1962), *The Glass Cell* (1964), *A Suspension of Mercy* (1965), *Ripley's*

Game (1974), *Edith's Diary* (1977), *The Boy Who Followed Ripley* (1980), *People who Knock on the Door* (1983), *Found in the Street* (1986) и неколико збирки приповедака: *Eleven* (1970), *The Animal Lover's Book of Beastly Murder* (1975), *Little Tales of Misogyny* (1975), *Slowly, Slowly in the Wind* (1979), *The Black House* (1981), *Mermaids on the Golf Course* (1985). Последњи роман Патрише Хајсмит јесте *Small g: a Summer Idyll* (1995).

Ернест Хемингвеј (*Ernest Miller Hemingway*; 1899, Оук Парк, САД – 1961, Кечум, САД), један је од најцењенијих америчких књижевника XX века. Поред писања, бавио се новинарством и био извештач у неколико ратова, што му је пружио изобилје грађе за романе. Сврстава се у такозвану „изгубљену генерацију” писаца који су стварали између два светска рата. Постао је препознатљив по свом књижевном изразу, тзв. журналистичком стилу, у ком је неговао сажетост и концизност. Био је страствени ловац, пасионирани светски путник и веома предан писац, а прва дела објавио је у Паризу, сре-

дином двадесетих година XX века. За свој рад добио је најзначајније награде и признања, од којих се свакако истичу Пулицерова награда за роман *Сћарац и море* 1952. и Нобелова награда за књижевност 1954. Остала значајнија дела су му: *Сунце се поново рађа*, *Збојом оружје*, *Снејови Килиманџара*. Живот је окончао самоубиством из ловачке пушке.

Игор Цвијановић (1979, Тузла), завршио је магистарске студије на катедри за енглески језик Филозофског факултета у Новом Саду, а докторирао на Филолошком факултету у Београду. Објавио је преводе књига Дејвида Фостера Воласа, Кормака Макартија, Џона Барта, Карила Филиписа, Та-Нехасија Коутса, Криса Абанија, Ен Карсон, Џојс Керол Оутс, Ени Пру, Исака Башевиса Сингера, Хенрија Џејмса, Томаса Лиготија и других. Добитник је Награде за превод године 2011. Друштва књижевника Војводине за превод књиге *Изгубљен у кући смеха* Џона Барта. Аутор је студије *Ник Кејв и његова пресхија* (2022). Живи и ради у Новом Саду.